

ledes man fordeler de nye Udbetalinger. Hvis man gennemgaar Skatteskalaen for Selskaber, vil man se, at der er Spring med Hensyn til Skatteprocenten i Forhold til den Udbytteprocent, som udbetales, og der er saadanne Spring, at man udmærket godt kan manøvrere indenfor de Grænser, der er fastsat for Udbytteprocenten, uden at Skatteprocenten derfor stiger, og hvis man gør dette, vil det altsaa ikke forøge den samlede Skatteprocent, som bliver at lægge til Grund i det Aar, hvor man paa den Maade uddeler af Reservefonden. Lad os tage et Eksempel fra Skatteskalaen. Der er f. Eks. en Bestemmelse om, at naar Indkomsten udgør fra 20 til 30 pCt. af den indbetalte Aktiekapital, bliver Skatten 14 pCt. Her har man i Virkeligheden et betydeligt Spillerum, thi hvis man har et Udbytte paa 20 pCt., skal man betale samme Skat, som naar man har et Udbytte paa 30 pCt., og indenfor et saadant Spillerum — og dem er der mange af i Skalaen — vil man ganske roligt kunne forøge Udbyttet, uden at det kommer til at paavirke den Skatteskala, som Selskabets Fortjeneste er undergivet. Af disse Grunde har vi ment at maatte fraraade at stemme for dette Ændringsforslag, vi finder, at Lovforslaget er betydeligt bedre i Folketingets Affattelse end i den. Affattelse, det vil faa efter det Forslag, der er stillet her i Landstinget.

Den ærede Ordfører for Udvalget kom ind paa Spørgsmaalet om Kommunerne og udtalte, at han vistnok paa hele Udvalgets Vegne kunde sige, at man var enig om, at der skulde søges tilvejebragt bedre Forhold paa dette Omraade, eller hvorledes Ordene nu lød. Jeg vil nu egentlig ikke sige, at der er vedtaget noget saadant i Udvalget, men der er jo sikkert ingen af Udvalgsmedlemmerne, som ikke ønsker, at der paa dette Omraade skal være saa gode Forhold som muligt baade for Kommunerne og Staten. Den ærede Ordfører var ogsaa inde paa, at det ikke alene er Kommunerne, der skylder Staten Penge, men at Staten ogsaa skylder Kommunerne Penge, og det er efter min Mening forkert, hvis man lægger Hovedvægten eller hele Vægten paa dette, at Kommunerne skal betale Staten alle de Penge, de skylder den, og som de har faaet ind gennem Statsskatternes Opkrævning, medens man ikke opfordrer Staten til at betale Kommunerne de Refusionsbeløb, de har til gode; det er i Virkeligheden ogsaa dette, der har bevirket, at Staten har staaet svagt overfor Kommunerne. Staten vilde have staaet meget stærkere overfor Kommunerne, hvis der blot var Tale om at

føre Penge den ene Vej, fra Kommunerne til Staten. Men naar en Kommune siger til Staten, idet denne kræver Skattebeløbet udbetalt: Maa vi saa til Gengæld faa de Penge, vi har til gode som Refusion for vore Udgifter, og Staten ikke er i Stand til at udbetale disse Penge, staaer Kommunerne alligevel ret stærkt overfor Staten. Jeg kunde tænke mig, men jeg ved ikke, om det er muligt under Statens nuværende Regnskabs- og Bogholderiforhold, at der indførtes en Slags Modregning for Stat og Kommune, en Slags Likvidation af de Beløb, som den ene Part har til gode hos den anden, og omvendt. Jeg finder det i og for sig urimeligt, at der først fra Kommunerne trækkes Penge ind i Statskassen, og at saa de samme Penge maaske skal udbetales til samme Kommune som Refusion for andre Udgifter. Det vilde efter min Mening være en Lettelse at komme ind paa en Likvidation af disse forskellige Tilgodehavender, saaledes at man undgik dobbelte Udbetalinger; derved vilde man rimeligvis ogsaa i langt højere Grad bringe Orden i dette Forhold baade for Statens og Kommunernes Vedkommende. Jeg er altsaa enig med den ærede Ordfører om, at det er ønskeligt, at der tilvejebringes en bedre Ordning af disse Forhold, end der nu er. Men jeg har Indtrykket af, at den ærede Ordfører i noget for høj Grad lagde Vægt paa, at det er Kommunerne, der skal strammes op til at betale til Staten. Man naar ikke Orden i disse Spørgsmaal, uden at Staten ogsaa opfylder sine Forpligtelser overfor Kommunerne i saa høj Grad som muligt og kommer saa nær op til de fastsatte Friste for Udbetaling af Refusioner til Kommunerne som muligt. Jeg er blevet gjort bekendt med, at der f. Eks. for Københavns Kommunes Vedkommende er stadige Forsinkelser med Hensyn til Udbetalingen af Refusioner for Alderdomsunderstøttelse. Det vedrører ganske vist ikke denne Sag, men jeg nævner det i denne Forbindelse, fordi jeg har det Indtryk, at Staten, maaske af gode Grunde, søger at forhale Udbetalingerne til Kommunerne saa længe som muligt.

Piper: Det Parti, jeg tilhører, ønsker, saa hurtigt og i saa stor Udstrækning som muligt, at komme bort fra Krigslovgivningen og dens Følger. En af disse Følger er den stærke Udvikling af den direkte Beskatning. Den har nu givet tilstrækkelig tydeligt Bagslag til, at man ogsaa fra anden Side indrømmer, at denne Beskatning har været alt for høj, og at det ikke gaar an at fortsætte paa samme Maade.